

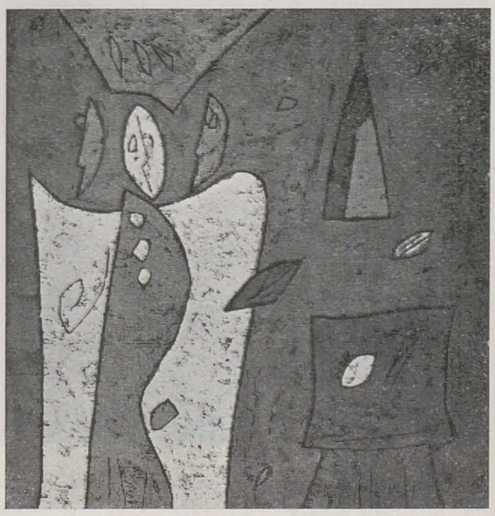

expoziții

petru petrescu

paul cornel chitic

În lucrările expoziției sale Petru Petrescu joacă un rol de șah sau Go (sau un oricare alt misterios sport al minții) cu un partener imaginar; într-un număr nesfîrșit de partide care cine știe cît timp vor dura. Competiția se poate desfășura — așa cum se și întîmplă — sub diverse titulaturi: « Datini din străbuni », « Cheia montană » ș.a.; nimic nu se schimbă, practic, în cursul și aspectul jocului; piesele pe care le mută sînt aceleași, probabil și regulile, care însă ne rămîn, pînă la urmă, la fel de necunoscute; mutările realizate și abia sesizabile de către un ochi profan — gravorul însă le urmărește cu obstinație — posibil să fie dictate de înalte rațiuni strategice, să rezulte din savante calcule și să producă în final stupefiante lovituri de teatru. Ceea ce e posibil nu e și evident. Pentru cel neinstructat, în cele peste o sută de xilogravuri totul se repetă; prudenta modificare a culorilor, pieselor și a eșichierului nu alungă monotonia. (Din presupusele aprige încleștări de forțe adverse la noi parvin țăndări, așchii, cioburi plutind într-un nor galben-albastru de praf. Bunăvoința nu e suficientă pentru a-ți impune răbdarea de a-i privi lucrările pe îndelete. În ansamblu sînt plicticoase, egale, au o superficialitate nedorită, neurmărită de artist,

dar în egală măsură și neevitată. În transparența lor didactică, ca a cărților de colorat se citește admirația cuminte — față de Braque, bunăoară — dar aceasta nu e singurul artist urmărit de departe și urmat de la distanță. Prejudecata unității stilistice, atît de înrădăcinată în mentalitatea tuturor expozanților, cînd ajunge obsesie, ca în acest caz, provoacă inhibiții. Tema, subiectul, problema plastică poate fi reluată la nesfîrșit. Materialul astfel strîns poate fi expus în public. Tentativele repetate capătă însă importanță, strălucire și stîrnesc interes numai cînd sînt puse în contrast cu rezultatul final. Or, gravorul Petru Petrescu ordonează pe simeze un nesfîrșit șir de variante, dar la capătul traseului lipsește performanța.

Nu poate fi tăgăduită voluptatea exercițiilor de digitație; virtuozitatea se consumă pe asemenea chinuitoare eforturi de menținere în formă. Vom spune despre această expoziție că este programul pregătitor al unui artist care-și caută ori pîndește ivirea acelei teme pe măsura instrumentelor sale îndelung verificate într-un laborator înzestrat cu simulatoare ale viitoarelor dificultăți. Acea temă jinduită își poate face apariția; artistul așteaptă. Subtile semne de nerăbdare — pe întinsa plajă a a xilogravurilor accidentul plastic e lăsat în voie și acceptat cu promisiunea unor surprize — și o greu reprimată nostalgie după trecuta glorie a cubismului îi îmbătrînesc așteptarea. Reîntoarcerea la înțeleapta lecție a lui Vasile Dobrian e binefăcătoare.

Bucuria pașnică și nepretențioasă a lui Petre Petrescu de a face, din cînd în cînd, peisaj ori de a pune în pagină scene de spectacol al petelor colorate nu e dovadă a renunțării la marile aspirații, ci, mai degrabă, probă de curaj salutar. Și aceast curaj poate fi chiar tema următoarei expoziții.

1. *Frumușica, linogravură color*
2. *Cîntec străbun, linogravură color*
3. *Voievodală, linogravură color*

https://biblioteca-digitala.ro